

[Flyggaard]

fang bliver staffet for flid og sparsommelighed, thi de forøgede udgifter trækker i sig selv et større finansieringskrav med sig, større skatter, om man vil, just fra de kredse, hvor man egentlig mindst skulle vente det. Hvad vi ikke har haft af ordninger, har vi i rigt mål fået. Nu må det være rimeligt, at der tages en egentlig pause. Vi skal passe på, at vi ikke kommer så langt ud i det økonomiske uføre, at vi ikke engang kan overkomme at klare de mest påtrængende sociale opgaver. Hverken en stram eller en lempelig finanspolitik synes at have været i stand til at løse de grundlæggende uligevægtsproblemer i dansk økonomi.

Jeg forstår godt, at regeringen glæder sig over formindskelsen af underskuddet på de løbende poster på betalingsbalancen, men hvilken pris har regeringen måttet betale? Regeringen har måttet betale med en stigende arbejdsløshed og et voksende underskud i statskassen. Jeg tror ikke, at finansministeren vil modsige mig, når jeg siger, at disse udviklingstendenser er der for så vidt ikke noget overraskende i. Det er jo så langt fra første gang, vi har oplevet noget tilsvarende, men vi har altså på ny fået bekræftet, at man ikke ad finanspolitisk vej er i stand til at løse de grundlæggende uligevægtsproblemer, vi har i dansk økonomi for øjeblikket.

Oveni har vi fået de pengepolitiske problemer med et højt renteniveau, bl. a. betinget af et underskud i statskassen og en voksende statsgæld og underskud på de løbende poster på betalingsbalancen og en voksende udlånsloftet, da det var på vej til eller allerede havde overlevet sig selv på grund af den faldende aktivitet i erhvervslivet med en deraf flydende mindre investeringsaktivitet som følge af et faldende forbrug.

Med udgangspunkt i finansministerens udtalelse til Jyllands-Posten søndag den 14. december vil jeg gerne spørge finansministeren, om hans udtalelser skal forstås således, at han ønsker en større indtjening til erhvervslivet som grundlag for fortsatte investeringer fra erhvervslivets side. Skal jeg også forstå finansministeren således, at han ønsker at give disse investeringer et skub fremad via skattemæssige begunstigelser og en direkte subsidiepolitik? Tilsigter finansministeren og regeringen med sin økonomiske politik en forøget aktivitet via udbudssiden? Tror fi-

nansministeren i bekræftende fald, at en sådan politik kan fastholdes? Erkender finansministeren ikke, at langt den vigtigste forudsætning for fortsatte investeringer i erhvervslivet er fortsatte og voksende afsætningsmuligheder gennem en forøget efterspørgsel, i sidste instans fra den endelige forbruger? Føler regeringen ikke, at der er behov for en indkomstskattereform, hvor man får løst sambeskatningsproblemet, beskatningen af selskaber kontra enkeltpersoner, fjernet problemet fradrag i skatten kontra fradrag i indkomsten og i øvrigt gennemført en fradragsanering, så retsikkerheden ad den vej kan blive mindre, end tilfældet er i dag?

Føler regeringen ikke, nu hvor den er kommet ind i et oliefyldt farvand, at der er behov for at få understreget, at der er andre af naturens rigdomskilder, som bør medføre en tilsvarende interesse fra regeringens og socialdemokratiets side som den, olien nu afstedkommer? Sagt på en anden måde: føler regeringen ikke, at olieskyld bør følges af en grundskyld, thi det er jo udsprunget af den samme grundlæggende problemstilling? Akkurat som oliespørgsmålet selvfølgelig kan give regeringen nogle vanskeligheder, føler regeringen så ikke, at jordspørgsmålet kan give regeringen nogle vanskeligheder, men at begge spørgsmål trods alt må kunne løses, hvis der er den nødvendige energi og interesse for at få disse spørgsmål løst? Regeringen må vel tilnærmelsesvis kunne regne med det samme flertal i begge spørgsmål. Det kræver selvfølgelig handlekraft fra regeringens side, men det har den vel?

Jeg må gå ud fra, at regeringen mener det alvorligt, når den har givet udtryk for, at den ikke vil gribe ind i forhandlingerne på det private arbejdsmarked. Jeg går også ud fra, at regeringen vil erkende, at selv om intentionerne bag den førte indkomstpolitik har været til stede, så har det ikke kunnet bære denne politik igennem. Resultatet synes at være nok så klart. Indkomstpolitikken har et langt stykke ad vejen kun virket i den offentlige sektor, som af samme grund har fået et efterslæb, som det bliver svært at vinde ind ud over indeværende overenskomstperiode. Har regeringen draget den konklusion, at man ikke fremover kan udskyde den offentlige sektor, som det er sket ved 3 overenskomstafslutninger? Det burde naturligt føre til den konklusion, at enhver form for ind-